

РЕШЕНИЕ

№ 38924

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **333** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по искова молба на Б. Л. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. Й. срещу Министерство на вътрешните работи с кумулативно съединени искове с правно основание чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл., вр. чл.104, ал.1 от ЗДСл – 6 792 лева / 3 472,69 евро; чл.86, ал.1 от ЗЗД – 2637,03 лева /1 348,29 евро; чл.122, ал.3 от ЗДСл – 52 156,40 лева /1 102,55 евро– материален интерес общо в размер на 11 585,43 лева / 5 923,53 евро.

Ищецът твърди, че е бил с ответника в служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № 8121К-6318 от 05.05.2021 г. на основание чл.106, ал.1, т.2 и чл.108 от ЗДСл - поради съкращаване на длъжността, считано от 22.05.2021 г. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила съдебно решение. На основание съдебното решение ищецът е подал заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“– МВР. Със заповед № 8121К-1694 от 28.02.2023г. на Министерството на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си считано от 01.03.2023г., като в нея е определено основно месечно възнаграждение в размер на 2 462 лева. По предоставената от него банкова сметка е преведена сумата в размер на 14 772 лева обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. На 10.03.2023г. подал жалба до министъра на вътрешните работи с вх. № 812100-4352 от 10.03.2023г., с която оспорил определения размер на основната месечна заплата, а именно 2 462 лева.

Относно иска по чл.104, ал.1, вр. чл.122, ал.1, т.3 от ЗДСл твърди, че за периода от 22.05.2021г. до 22.11.2021г. не е заемал друга държавна служба и не е полагал труд по трудово правоотношение. Твърди, че за вредата, подлежаща на обезщетение от ответника, определящо е основната месечна

заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно за длъжността, на която е възстановен. Тя е за ръководно ниво 6А, ниво на основна заплата 12, степен на основна заплата 4 и следва да е в размер на 3 594 лева. Сочи, че му е нанесена вреда, която се изразява в пропуснато месечно възнаграждение, като тази вреда е в пряка причинно следствена връзка от незаконното уволнение. Претендира заплащане на разликата от дължимата сума за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. /21 564 лева/ и преведената сума от 14 772 лв., която разлика е в размер на 6 792 лв. или 3 472,69 евро.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 01.03.2023г. до 13.01.2026г., в размер на 2 637,03 лева или 1 348,29 евро (за сумата от 6 792 лева/ 3472,69 евро).

Относно иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира сумата в размер на 2 154,40 лв. или 1 102,55 евро представляваща обезщетение за недопускане на работа в периода от 13.02.2023г. до 01.03.2023г. на основание чл.122,ал.3 от ЗДСл, както и законната лихва от завеждане на иска (13.01.2023г.) до окончателно изплащане на сумата.

ОТВЕТНИКЪТ – Министерство на вътрешните работи оспорва изцяло по основание и размер предявените искове, както и претенцията за заплащане на законна и мораторна лихва. Твърди, че предявените искове по отношение на МВР са недопустими, неоснователни и недоказани. Твърди, че спорът е изцяло имуществен и се отнася до съществуването и размера на парично вземане, произтичащо от служебно правоотношение. Така предявените искове от Л. не попадат в изрично изброените в чл.128, ал.1 от АПК подведомствени искове, поради което спорът не попада в обхвата на административното правораздаване, а е изцяло гражданскоправен имуществен спор. Твърди, че компетентен да разгледа делото е граждански съд, а не в момента сезирания административен.

Излага съображения, че Министерството в качеството си на юридическо лице по чл. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), не е пасивно легитимирано да отговаря по така предявените искове. МВР счита, че не е надлежен ответник по предявените срещу него искове, което обуславя тяхната недопустимост. Моли на основание чл. 130 от ГПК да се прекрати производството срещу МВР и да бъде заличен като ответник.

Ответникът излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца за изплащане на законна лихва и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД върху претендираните суми по кумулативно съединените искове, доколкото следва да се има предвид, че вземанията за законна и мораторна лихва са акцесорни, поради което основателността на претенциите е обусловено от основателността на иска за главницата и когато главният иск бъде отхвърлен като неоснователен, акцесорният иск също се явява недопустим и неоснователен. Последното се отнася и до акцесорната претенция за разноски по делото.

СГП счита, че исковете са основателни по основание. По размер следва да се съобразят доказателствата по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Установява се, а и не се спори, че между страните по делото е съществувало служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № 8121К- 6318 от 5.5.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила на 1.2.2023 г. решение на ВАС - № 1098/1.2.2023 г. по адм.д. № 9645/2022 г. на ВАС.

На основание съдебното решение ищецът е подал на 13.2.2023 г. заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на

собствеността и социални дейности“ – МВР.

Със заповед № 8121К-1694 от 28.2.2023г. на министъра на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността, считано от 1.3.2023 г. с определено месечно възнаграждение от 2462 лв. Със заповед № 8121К-1694/28.2.2023 г. е определено ниво основна заплата – 12, степен – 4, считано от 1.3.2023 г.

На 13.2.2023 г. е била преведена сумата от 14772 лв. – обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и установеното по делото, намира следното.

Счита за неоснователно възражението на ответника за „недопустимост“ на предявените срещу него искове. Действително, на основание чл. 37, ал. 2 ЗМВР дирекция "Управление на собствеността и социални дейности" към МВР е юридическо лице. Същевременно обаче се установява, че служебното правоотношение е възниквало въз основа на заповеди на министъра на вътрешните работи и съответно е било прекратявано въз основа на заповеди отново на министъра на вътрешните работи. Следователно служебното правоотношение е възникнало, развило се и е прекратено именно между страните по делото.

За пълнота следва да се отбележи, че посоченото възражение по своята същност не е за недопустимост, а за неоснователност на предявените искове. Защото, ако съдът констатира, че не е налице правоотношение с ответника, това би било основание за отхвърляне на исковете, не и за прекратяване на производството по делото. Предпоставки за прекратяване биха били налице ако ищецът излага твърдения, че е бил в правоотношение с дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", а е насочил иска си срещу Министерството на вътрешните работи.

По основателността на исковете.

Основният спор, от който зависи основателността им е относно това какъв следва да е размерът на основната заплата, именно който ще послужи като база за изчисление на претендираните обезщетения и лихви върху тях.

Относно иска по чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение, а неговият размер, на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се определи до основната си заплата, към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В процесния случай безспорно се установява отмяна на заповедта за уволнение, явяване на ищеца да заеме длъжността, както и това, че в резултат на уволнението е останал ез работа – не е престираал труд по трудово, респ. – служебно правоотношение /за последното – копие от трудовата книжка, а и извънсъдебното признание на този факт от ответника предвид плащането на обезщетение за целия 6-м.период/.

Основният спор по делото е какъв следва да е размерът на обезетението за 6 м. период и по-специално –въз основа на какъв размер месено възнаграждение следва да се опредеби. Съобразно чл. 104, ал. 1 ЗСл. и доколкото ищецът се е явил да заеме длъжността, то за база следва да се вземе основното месечно възнаграждение към 1.2.2023 г. – датата на вризане в сила на решение за признаване на уволнението за незаконно.

Съгласно заповед N2 81213-1355 на МВР и таблицата към нея за Вътрешните правила за заплатите на служителите по чл. 142. ал. 1, т.2 от ЗМВР, за длъжността началник на сектор „Капитално строителство и ремонти“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ — МВР с длъжностно ниво по КДА 6, ръководно ниво 6А. ниво на основна месечна заплата -12, степен на основна месечна заплата — IV степен, е предвидено основното месечно

възнаграждение да варира между 2 776 лева —2 995 лева., считано от 1.1.2021 г./л.28/. Със заповед № 81213-961 01.08.2022г. считано от 1.07.2022г. се извършва увеличение с 20 на сто на индивидуалните основни месечни заплати на служителите по чл. 142, ал. 1. т.2 от ЗМВР. назначени към 30.06.2022 г. Увеличението се прилага и за служителите назначени и преназначени след тази дата /л.34/.

Установява се, че между страните по делото е имало подобен спор – относно дължимостта на обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл., като е прието, с влязло в сила решение /така решение на ВАС, постановено по адм.д. № 7684/2023 г./, че доколкото към момента на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е определена годишна оценка на изпълнение „Исклучително изпълнение“, от преди предходно уволнение, то като база за изчисляване на обезщетението следва да се вземе максималният размер. Съгласно решението на ВАС този метод за определяне на същата е допустим и отразява идеята на законодателя при определяне на размера на обезщетението да се вземе предвид такова възнаграждение на лицето, което то би получило, ако не е било прекратено служебното му правоотношение. Размерът на обезщетението е определен при съобразяване както на предвиденото в т. 3 от Вътрешните правила, така и в т. 6 от същите, чл. 16, ал. 1 НЗСДА. Става въпрос за определяне на основата (размер на основната заплата), въз основа на която да се определи обезщетението на служителя по чл. 104, ал. 1 ЗДСл., а не за определяне на основна заплата на служителя. При липсата в конкретния случай на друг обективен начин за определяне на тази основа, възприетият от съда начин за определяне на това обезщетение не е в противоречие с материалния закон. Оценката за 2017 г. е използвана, за да се определи основната заплата въз основа на която да се определи размерът на обезщетението на служителя за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването.

В този смисъл вещото лице по ССЕ е посочила, че Ако Съдът приеме, че при изчисляване на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за основа се вземе максималният размер на основната заплата за длъжността 3 594 лева, обезщетението за периода от 22.05.2021 г. до 22.11.2021 г. ще бъде в размер на 21 564 лева. / 6 заплати по 3594 лева/ .

Ето защо и предвид цитираната практика, то следва да се присъди, след приспадане на заплатената сума от 14 772 лева, разликата за процесния период, която възлиза на 6792 лева или 3 472,69 евро/.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/.

Претендираната мораторна лихва по чл.86, ал. 1 от ЗЗД, изчислена от вещото лице за периода от 1.3.2023 г. до 13.01.2026 г., върху сумата от 6 792 лева /3 472,69 евро/ е в размер на 2 637.03 лева /1 348,29 евро/.

Видно от заявление вх. № 812100-18457, ищецът е подал молба за възстановяване на заеманата длъжност на 06.12.2019г. и е поискал изплащане на обезщетението за незаконно уволнение, като не се спори, че то е изплатено на 10.02.2020г.

При съобразяване на цитираното по-горе решение на ВАС следва да се дължи обезщетение за забава, считано от датата на признаване на уволнението за незаконно /1.2.2023 г./ до датата на частичното плащане на обезщетението, върху цялата сума и от последната дата до окончателното плащане – върху разликата до пълния дължим размер.

В случая се претендира от по-късен етап – 1.3.2023 г., поради което следва да се присъди лихва за забава от тази дата до предявяване на исковата молба – 13.1.2026 г. върху остатъка - 6 792 лева/3

472,69 евро.

Видно от заключението по ССЕ

претендираната мораторна лихва по чл.86, ал. 1 от ЗЗД, изчислена от вещото лице за периода от 1.03.2023 г. до 13.01.2026г., върху сумата от 6792 лева / 3 472,69 евро/ е в размер на 2 637,03 лева /1 348,29 евро/.

По иска с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Съгласно посочената норма- (Нова - ДВ, бр. 95 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

Установява се, че на 13.2.2023 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като е бил възстановен на длъжността считано от 1.3.2023 г. Следователно не е бил допуснат да работи за 12 работни дни. Ето защо обезщетението, изчислено на база 3594 лв. разделено на 20 работни дни следва да се определи в размер на 179,7 лв., което умножено по 12, следва да се определи в размер на 2156,4 лв. или 1 102,55 евро, която сума следва да се присъди.

По разноските. Ищецът е представил списък с разноски в размер на 1089,04 евро, които следва да се присъдят, предвид основателността на исквете и предид това, че се установява, че са сторени. Воден от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Л., ЕГН [ЕГН] следните суми:

6 792 лева / 3 472,69 евро/ обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение;

2 637,03 лева /1 348,29 евро/ лихва за забава върху обезщетението за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение, за периода от 1.3.2023 г. до 13.1.2026 г.;

2 156,40 лева / 1 102,55 евро/ обезщетение за недопускане до работа след възстановяване от незаконно уволнение;

както и законната лихва върху главниците от предявяване на исквата молба до окончателното им плащане;

1089,04 евро разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.